

[Ragnhild Andersen.]

været stedbørn i samfundet med en, som alle må erkende, altfor knap og karrig rente, efter dette skal kunne komme igennem vinteren, hvis der ikke ydes dem mere hjælp end den sædvanlige?

Jeg forbauses over, at de ærede medlemmer, der har haft ordet her i dag, ikke har bemærket sig det nye i situationen, og at de blankt, uden motivering, afviser det forslag om en ekstra hjælp, som mit parti har fremsat.

Jeg har i den seneste tid været ude til en række offentlige møder om folkepensioneringen. Til alle disse møder kom gamle mennesker, som har slidt og slæbt hele deres liv, og fortalte, at de ikke kunne klare sig, for de havde ikke penge til mad og andre fornødenheder de sidste 8—10 dage af måneden. Jeg tvivler ikke om, at disse ældre folk taler sandhed. Hvorfor skulle de sige andet end sandheden? Kender man beløbenes størrelse, ved man, at rentemodtagerne i købstæderne får 178 kr. om måneden, og så vil man kunne regne ud, hvor få varer det er muligt at skaffe sig for disse penge.

De af vore ældre, som ikke har pårørende, der hjælper dem med mad og undertiden med penge til ekstra brændsel — for de 18 hl koks slår ikke til, og med de priser, brændsel er kommet op i i dag, er det en uhyre belastning for en rentemodtager bare at skulle købe een hl koks mere — har som sagt ikke engang penge til mad de sidste dage i måneden. Den henvendelse, som de tre sammenslutninger af alders- og invaliderenteforeninger forleden dag tilstillede ikke alene mit parti, men samtlige politiske partier i det høje ting, er en stærk bekræftelse af, at vi kommunister har ret, når vi siger, at rentemodtagerne ikke *kan* klare sig, og at der må gennemføres ekstra hjælpeforanstaltninger for dem i denne vinter.

Hvad siger rentemodtagernes sammenslutninger? De siger for det første: vi må have zonegrænserne udlignet. For det andet: vi må have folkepensioneringen gennemført

i denne vinter. For det tredje stiller de et rimeligt og retfærdigt krav, som vi kommunister beklageligvis har fået forkastet i det høje ting talrige gange, kravet om at få beklædningstillægget gjort ens over hele landet. For det fjerde giver de udtryk for ønsket om, at beboerne på alderdomshjemmene også får deres beklædningshjælp udbetalt. For det femte opfordrer de til, at invaliderne får deres egen lovgivning, og at invaliderenten forhøjes betydeligt.

Mit parti er klar over rentemodtagernes vanskeligheder på alle disse områder, og havde det høje ting ikke i marts måned afvist kommunisternes forslag om folkepensionering, ville meget have set anderledes ud for rentemodtagerne; så havde det ikke været nødvendigt, at de kom til folketinget og protesterede mod den uretfærdige forskel i renten i de tre kommunegrupper, for hvis vort forslag var blevet gennemført, havde det været ensbetydende med, at zonegrænserne var ophævet og gennemførelsen af folkepensioneringen allerede havde været påbegyndt. Det havde også været ensbetydende med, at beklædningstillægget havde været ens over hele landet, og at selvpensionisternes forhold, som det ærede medlem fru Gertie Wandel omtalte her i dag, ville have været i et ganske anderledes betrygget leje. Ligeledes ville invalidernes kår være blevet forbedret, hvis folketinget ikke havde taget så ligegyldigt på det forslag, som kommunisterne fremsatte, idet vi foreslog, at invaliditetstillægget skulle fordobles, foruden at zonegrænserne skulle ophæves, hvortil kom de øvrige forbedringer, som jeg ikke skal komme ind på i enkeltheder ved denne lejlighed. Yderligere foreslår vi i dag, at rentemodtagere på alderdomshjem skal have det dobbelte af det beløb, som ministeren foreslår til rentemodtagere i landkommuner, nemlig 50 kr. til enlige og 100 kr. til ægtepar, og selvom dette ikke fuldtud imødekommer rentemodtagernes ønske om at få det fulde beklædningstillæg udbetalt, vil det dog betyde en hjælp for dem til at købe tøj og beklæd-